

stigningsniveauet, men da der i Forsommeren skete betydelige Lønstigninger, indtraadte der vistnok et Tidspunkt, da det omvendte var Tilfældet. Jeg mener, at vor Stilling til denne Sag i ikke ringe Grad maa være afhængig af, hvorledes hele dette Forhold ligger, og jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil være i Stand til ved den kommende Udvalgsforhandling at give Oplysning i saa Henseende.

Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder skal jeg i øvrigt kun fremsætte et Par Bemærkninger. Jeg vil for det første udtale, at der nok kan være nogen Grund til at være betænkelig ved det Forslag, der er stillet i Lovforslagets § 3, sidste Punktum, hvorved Kommunerne bebyndiges til at foretage prisregulerende Foranstaltninger paa egen Bekostning og dække Udgifterne dertil efter Dyrtidslovens Regel ved Udskrivning af Tillægsskat. Vi mener, at der kan være nogen Betænkelighed derved, fordi det ganske borttager enhver Udsigt over, hvilke finansielle Følger for Stat og Kommune det foreliggende Lovforslag vil faa. Da vi behandlede § 4 i Dyrtidsloven af Juli 1918, hvori der gives Kommunerne Ret til yderligere prisregulerende Foranstaltninger med $\frac{1}{3}$ Statsrefusion under Forudsætning af den højtærede Indenrigsministers Godkendelse, mindes jeg, at vi formede denne Paragraf saaledes, at man maatte gaa ud fra, at den Anvendelse, der vilde blive gjort af den, vilde blive ret indskrænket. Den højtærede Minister udtalte ogsaa i Udvalget ved Behandlingen af den nævnte Paragraf samme Formodning, men det viste sig jo, at der i Løbet af et Aar efter denne Paragraf anvendtes ikke mindre end ca. 7 Mill. Kr. af Kommunerne, et Beløb, som altsaa for de $\frac{2}{3}$'s Vedkommende maatte dækkes af vedkommende Kommuner selv efter Reglerne for Tillægsskat i Henhold til Dyrtidsloven. Vi føler os ikke trygges med Hensyn til, hvad Konsekvenserne vil kunne blive for Kommunerne af Vedtagelsen af en Bestemmelse som den her omhandlede, thi det maa ikke glemmes, at ikke blot Statens finansielle Stilling er ret trykket, men det samme gælder en hel Række Kommuner, og navnlig gælder det da de store Kommuner her i Landet, som kan antages at ville bringe denne nye Bestemmelse, som her omtales, til Anvendelse i Praksis.

Endvidere vil jeg angaaende § 3 i det foreliggende Lovforslag bemærke, at jeg forstaar den saaledes, at der ved Bestem-

melsen stadig aabnes Mulighed for at anvende § 8 a. i Dyrtidsloven af 1918, saaledes at man udskriver efter Dyrtidslovens Bestemmelser om Skatteudskrivning de Beløb, som skal til for at dække de Lønstigninger, som de kommunale Tjenestemænd har faaet. Jeg kunde ønske at høre, om den højtærede Minister mener, at det vedvarende er den Metode, der anbefaler sig til Fremskaffelse af de Beløb, som de kommunale Budgetter er blevet forhøjet med ved de øgede Lønninger til de kommunale Tjenestemænd. Thi det er dog vistnok ganske klart, at disse øgede Lønninger ikke mere har Karakteren af en forbigaaende Dyrtidsforanstaltning, men af en blivende Foranstaltning og altsaa er en blivende Tyngde for Kommunen finansielt set, hvorfor de ogsaa bør bæres af den samlede Skare af kommunale Skatteydere efter de almindelige Regler for Udskrivning af kommunale Skatter. Jeg kunde ønske allerede nu at faa dette Spørgsmaal klaret og høre Ministerens Stilling dertil, saaledes at det ikke skal sinke Behandlingen i det kommende Udvalg.

Dermed skal jeg anbefale Sagen til hurtig og velvillig Overvejelse. Jeg skal tillade mig ved Slutningen af denne Forhandling at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg, som jeg i Tilslutning til de Bemærkninger, som den højtærede Minister herom fremsatte, mener naturligt bør være det Udvalg, som det for et Øjeblik siden er besluttet at nedsætte angaaende den sidst behandlede Sag om Befolkningens Forsyning med visse Levnedsmidler.

J. Chr. Møller: Jeg skal følge den højtærede Formands Henstilling og fatte mig saa kort som paa nogen Maade muligt.

Da Dyrtidslovforslaget blev fremsat i Juni Maaned, gik jeg og vist mange med mig ud fra, at det i Virkeligheden var en Afviklingslov. Men dette har jo vist sig ikke at være Tilfældet, idet der nu er foreslaaet en Forlængelse af den gældende Lov. Om denne skal jeg kun sige dette, at § 4 jo altid har været et Stridspunkt. Man har i hvert Fald i en hel Del Kommuner ikke været saa overordentlig glad for § 4, fordi den har kunnet give Anledning til Misbrug enkelte Steder. Men nu er der kommet en Tilføjelse til, idet der her staar, at „under særlige Omstændigheder kan Indenrigsministeren tillade, at der af en Kommune anvendes yderligere Beløb til Dyrtidsforanstaltninger; for saadanne Beløb ydes ikke Statsrefusion, men Kom-